

EL PARTIT VIU ELS MOMENTS MÉS BAIXOS DE POPULARITAT
DES DE LA SEUA FUNDACIÓ

Els crítics governen Unió Mallorquina

El cas d'Unió Mallorquina resulta absolutament atípic en el panorama polític de l'estat, el qual contempla l'escalada espectacular dels partits de caràcter regionalista o nacionalista a quasi totes les Comunitats Autònomes. El partit mallorquí, fundat per Jeroni Albertí, es troba, a hores d'ara, davant d'una crisi de difícil solució que posa en dubte la futura governabilitat del centre dreta a les Balears.

conformar-se amb una modesta representació només a Mallorca. Això no obstant, li va servir per a ajudar els aliancistes a governar durant quatre anys malgrat algunes desavinences, més de caràcter personal que de visió global de la política que desenrotllaven.

«Som un partit de dretes», deia Albertí, encara que, una vegada, el Consell Polític d'UM votara un canvi d'estratègia i sol·licitara el pacte amb el PSOE, el qual, a la fi, va ser rebutjat per motius que encara no han estat explicats. Unió Mallorquina, partit de caràcter centrista, conservador, amb més implantació a l'interior de l'illa que a la capital, no podia permetre's, segons l'opinió dels seus dirigents, cap altre pacte que amb Aliança Popular.

Ma. Antònia Munar, consellera de Cultura i Gabriel Canellas, president del govern balear.

Josep Maria Solsona

Després de la desfeta d'UCD, Jeroni Albertí, president llavors del Consell General Interinsular, va fundar un partit que pretenia unir un sentiment que a poc a poc començava a créixer a Mallorca. Un moderat sentiment na-

cionalista que va encapçalar Albertí mateix i que va ser seguit per altres membres del —en altre temps— partit en el poder.

L'indiscutit Jeroni Albertí va comprovar de quina manera una formació com Aliança Popular obtenia la victòria en les primeres eleccions balears, mentre que el seu partit havia de

Vaivé

Això no obstant, aquest i altres dubtes no van passar desapercebuts als ciutadans. Sovint, els mitjans de comunicació acusaren UM de nombrosos desvaris i de no definir la seua posició exacta. Potser va ser per aquest motiu que, un any abans de les eleccions, Al-

Jeroni Albertí, artífex d'UM, s'ha retirat i guarda silenci.

bertí i els seus assoliren el moment més baix de la seua curta carrera política.

Una costosa campanya d'imatge realitzada per l'Institut Gallup juntament amb l'esforç personal i econòmic de Jeroni Albertí aconseguiren, almenys, el mínim que calia per a continuar determinant el paper de partit de frontissa que permetera negociar, amb l'habilitat que caracteritza el seu president, determinats llocs de poder per als seus.

D'aquesta manera es va arribar al 10-J, i els resultats van ser, si fa no fa, els que s'esperaven. Quatre diputats al Parlament i dos regidors a l'Ajuntament de Ciutat, a més de nombrosos alcaldes arreu de l'illa. En aquesta ocasió no hi va haver dubtes, Albertí s'afanyà a comparèixer davant de la premsa per deixar ben clar que «som un partit de dretes i pactarem amb AP». Així, doncs, s'havia aconseguit la cosa més difícil, consolidar la posició de partit *necessari* per a governar a les Balears i guanyar temps per fer el salt somniat pel mateix Albertí: arribar a la resta de les illes i convertir-se en una formació amb possibilitats d'accedir al poder a les Balears.

L'últim pacte permetia a Albertí convertir-se en el president del Parlament («ja ho he estat tot», solia dir.

President del Consell General Interinsular, president del Consell de Mallorca i, ara, del Parlament) i *col·locava* dos dels seus en les conselleries de Cultura (Maria Antònia Munar) i Agricultura (Pere Joan Morey), a més de diferents directors generals. Mai quatre diputats no havien donat tant.

La clau

No obstant això, enguany, els esdeveniments començaren a precipitar-se. Albertí va manifestar de manera oberta la seua intenció de fer el salt a la resta de les illes i va provocar la preocupació i, potser, la ira d'Aliança Popular i, per tant, la del seu president i del Govern, Gabriel Cañellas, el qual no estava disposat a permetre el creixement d'UM més enllà de l'àmbit mallorquí, on podia controlar de manera efectiva els seus moviments, sempre que li permetera disposar d'un sector d'electors que, malgrat els esforços conservadors d'AP cap al fals nacionalisme que comença a practicar, no el votarien mai a ell.

Les travetes cap a Albertí començaren a eixir de dins del seu partit. Un corrent anomenat «crític» va pretendre fer-se amb el control d'UM tot mantenint-ne Albertí com a president,

per tal de beneficiar-se del seu prestigi personal, del seu indiscutible carisma polític i, en suma, perquè semblara que les coses continuaven sent les mateixes. Un dels primers moviments del *sector crític* va ser, justament, el de desfer el projecte expansionista d'Albertí amb arguments tan peregrins com el de «la nostra tasca és a Mallorca», amb la qual cosa les seues possibilitats d'augment restaven limitades al creixement zero.

Albertí, veterà de la política, avesat a les batalles de quan era a la UCD, no estava disposat a deixar-se manejar per aquells que havia promogut amb càrrecs ben importants. Va jugar fort i, en l'últim congrés del partit, va presentar la seua dimissió i va deixar-los una UM que es debat, ara, en la incertesa i que és manejada per un, només, dels sectors en discussió: els crítics. L'aparell oficialista ha decidit retirar-se als quarters d'hivern tot esperant que les circumstàncies els permeten de tornar per «salvar el partit», el qual, segurament, viu ara els moments més baixos de popularitat des de la seua fundació; i, encara pitjor, si hi afegim que els dos regidors d'UM de l'Ajuntament de Ciutat han formalitzat un pacte amb el PSOE, desoïnt-ne la prohibició d'una executiva sense força moral per a impedir-ho.

Atípic

Amb poques paraules, aquestes són les circumstàncies que han contribuït a l'atípica situació d'un partit que contempla amb enveja com formacions de característiques semblants de la resta de l'estat creixen de manera espectacular i, fins i tot, algunes arriben a convertir-se en alternativa de poder dins de les seues comunitats autònomes.

Així, doncs, ¿què passa ací? ¿No hi ha a les Balears aquest sentiment nacionalista que sorgeix de manera tan rotunda a tot l'estat? ¿Són les mateixes incongruències d'UM les que impossibiliten que en aquesta comunitat autònoma no governe una altra formació que no siga de caràcter centralista? Mentrestant, Aliança Popular s'aprofita de la situació i no para de llançar missatges del més pur estil *atberzale* que deixen estupefactes els que coneixen la trajectòria política dels seus integrants. La frase «Madrid em mata» s'ha convertit en el lema permanent de la política que porta a cap, en el govern de les Balears, la coalició AP-PL, mentre Unió Mallorquina continua debatent la seua mateixa existència. Albertí guarda silenci. □